

200701283/1.

Datum uitspraak: 28 juni 2007

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellant,

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/36675 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 22 januari 2007 in het geding
tussen:**

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 5 juli 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 januari 2007, verzonden op 23 januari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 7 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Lid van de enkelvoudige kamer

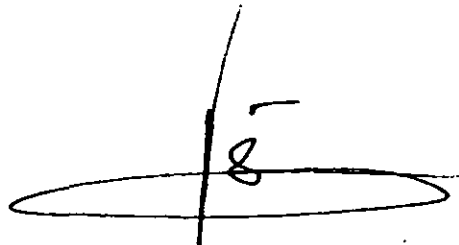
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 juni 2007

402

Verzonden: **28 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 06/36675

V-nr(s)

uitspraak van de enkelvoudige kamer ingevolge artikel 8:77 Algemene wet
bestuursrecht d.d. 22 januari 2007

in de zaak van

eiser, woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde
mr. R.C. van den Berg te Waalwijk,

en

de Minister van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder, gemachtigde mr. A. van Heerebeek.

1. Procesverloop

1.1 Eiser heeft beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 6 juli 2006 (hierna: bestreden besluit) inzake het recht op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

1.2 Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.3 Het beroep is behandeld ter zitting van 15 januari 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Eiser heeft gesteld te zijn geboren op [redacted], de Nepalese nationaliteit te bezitten en sedert 1 februari 2005 als vreemdeling in Nederland te verblijven. Eiser heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag van 2 februari 2005, voor zover van belang en samengevat, het volgende aangevoerd.

Eiser heeft een winkel gehad in [redacted]. Op 28 oktober 2003 hebben de maoïsten de politiepost van [redacted] aangevallen. Hierbij zijn zes politieagenten en een militair

Reg.nr(s): AWB 06/36675

blad 2

gedood. Eiser is vervolgens naar zijn ouderlijk huis gegaan en hij heeft op 4 november 2003 zijn winkel verkocht. Op 6 november 2003 is eiser door de militairen gearresteerd en ondervraagd over de aanval. De militairen zeiden dat er twee maoïsten – die regelmatig in de winkel van eiser kwamen- gedood waren bij een aanval in . Eiser werd een week in een donkere kamer vastgehouden. Na een week begonnen ze hem te martelen, hij werd geschopt en geslagen. Op 6 december 2003 is eiser vrijgelaten, met een wekelijkse meldplicht. Na zijn vrijlating is eiser naar huis gegaan. Na twee weken kreeg eiser een maandelijks meldplicht. Vervolgens is eiser een handel in appels begonnen met een vriend in . Na vijf dagen zijn ze samen naar Marpha gaan lopen. Onderweg werden ze aangehouden door maoïsten en zijn meegegaan naar een maoïstenkamp. Ze kregen eten en een slaapplek en moesten de maoïsten helpen. De maoïsten maakten een plan om op 20 maart 2004 Benin aan te vallen. Eiser is met de andere mensen op 20 maart 2004 in de richting van Benin gelopen. Benin werd aangevallen en eiser was de persoonlijke hulp van . Hij is bij de aanval gedood. Eiser is weggerend en is op 21 maart 2004 in aangekomen. De militairen waren op zoek naar eiser en in overleg met zijn familie is hij op 23 maart 2004 naar vertrokken. Eind januari 2005 is hij naar Nederland vertrokken.

2.2 Verweerder heeft, na een gevolgde voornemenprocedure, het bestreden besluit genomen. Dit besluit strekt tot weigering eiser de onderhavige verblijfsvergunning te verlenen. Verweerder heeft daarbij toepassing gegeven aan het bepaalde in artikel 31, eerste lid, Vw 2000.

2.3 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2.4 Eiser heeft in beroep aangevoerd dat verweerder ten onrechte zijn aanvraag heeft afgewezen. Eiser heeft hierbij aangevoerd dat verweerder weliswaar is uitgegaan van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas en zijn relaas heeft afgewezen op zwaarwegendheid, maar eiser vervolgens toch niet geheel is gevolgd in zijn verklaringen. Eiser heeft in de zienswijze nadrukkelijk gemotiveerd dat hij vreest voor vervolging van de zijde van de autoriteiten en de maoïsten. Voorts is eiser onder meer ingegaan op zijn verblijf in Kathmandu. Verweerder heeft hierop niet gereageerd hetgeen een motiveringsgebrek oplevert. Eiser heeft voorts gesteld dat verweerder ten onrechte zijn beroep op het traumatabeleid heeft verworpen. De traumatische gebeurtenissen vormden wel degelijk de aanleiding om te vluchten. Ten slotte heeft eiser een beroep gedaan op het categoriale beschermingsbeleid. Eiser is voorts geen verblijfsalternatief tegengeworpen. De enkele algemene overweging dat er een verblijfsalternatief bestaat, is volgens eiser onvoldoende.

2.5 De rechtbank neemt, in het licht van de aangevoerde beroepsgronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 is Onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Volgens artikel 29, eerste lid, Vw 2000, voor zover hier van belang, kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

Reg.nr(s): AWB 06/36675

blad 3

-
- a die verdragsvluchteling is;
 - b die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
 - c van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
 - d voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

2.6 Volgens artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Het is dus in beginsel aan eiser om aannemelijk te maken dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf of in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

2.7 Door eiser zijn op 4 januari 2007 twee documenten overgelegd, te weten een verklaring dat eiser wordt gezocht en een identiteitsbewijs, aldus eiser. De rechtbank stelt zich op het standpunt dat deze documenten weliswaar zijn overgelegd na het bestreden besluit, maar geen feiten of omstandigheden zijn als bedoeld in artikel 83 Vw 2000. Immers, de verklaring waaruit zou blijken dat eiser wordt gezocht is enkel overgelegd in kopie. Bovendien is het onduidelijk van wie dit document afkomstig is en is de datum van het document onbekend. Er is geen vertaling overgelegd om een en ander te verduidelijken. Weliswaar is ter zitting gezegd dat dit document is gedateerd op 17 augustus 2005, maar het blijft onduidelijk wanneer de familie de beschikking heeft gekregen over dit document. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat hij dit document niet eerder heeft kunnen overleggen.

Ten aanzien van het identiteitsdocument stelt de rechtbank vast dat er enkel een kopie is overgelegd en een vertaling van het document ontbreekt. Er is evenmin een verklaring van het Tolkencentrum overgelegd waaruit blijkt dat het document niet vertaald zou kunnen worden.

Gelet hierop zullen de documenten door de rechtbank niet bij de beoordeling worden betrokken.

2.8 Ingevolge het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingschap in het geval dat de betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en hij de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

De rechtbank is met verweerder van oordeel dat niet is gebleken dat eiser gegronde vrees voor vervolging heeft van de zijde van de autoriteiten. Hierbij is van belang dat eiser na een maand ondervraging op 6 december 2003 is vrijgelaten met een wekelijkse en later maandelijks meldplicht. Eiser heeft, naar gesteld, na zijn vrijlating geen persoonlijke problemen meer ondervonden van de zijde van de autoriteiten. Daarentegen heeft eiser in

Reg.nr(s): AWB 06/36675

blad 4

juli/augustus 2004 een authentiek paspoort kunnen aanvragen en gekregen. Vervolgens is eiser zonder problemen met zijn eigen paspoort het land van herkomst uitgereisd, hetgeen er niet op duidt dat hij in de negatieve belangstelling van de autoriteiten staat.

Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder terecht heeft gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging van de zijde van de maoïsten. Hiertoe heeft verweerder kunnen overwegen dat eiser na zijn ontsnapping uit de handen van de maoïsten probleemloos naar huis is kunnen terugkeren en vervolgens maandenlang zonder problemen in heeft kunnen verblijven, hetgeen er niet op duidt dat de maoïsten naar hem op zoek zijn.

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde vrees voor vervolging heeft als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag. Eiser kan derhalve aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 geen aanspraak op een verblijfsvergunning ontlelen.

2.9. Gelet op de vorige rechtsoverweging heeft verweerder zich ook terecht op het standpunt gesteld dat eiser evenmin aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 een aanspraak op een verblijfsvergunning kan ontlelen. Eiser is er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat hij in de negatieve belangstelling staat van de autoriteiten of de maoïsten. Niet is gebleken dat de maoïsten in naar eiser op zoek zijn. Niet aannemelijk is geworden dat eiser bij gedwongen terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Derhalve dreigt bij uitzetting geen schending van artikel 3 EVRM.

2.10 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat er geen sprake is van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst, op grond waarvan in redelijkheid niet kan worden verlangd dat eiser hiernaar terugkeert. Het door verweerder ter zake gevoerde beleid is neergelegd in paragraaf C1/4.4 Vreemdelingen-circulaire 2000 (hierna: Vc 2000).

De rechtbank is, anders dan verweerder, van oordeel dat de aangevoerde detentie en mishandelingen, gelet op de geloofwaardigheid van het asielrelaas, wel vallen onder de limitatieve opsomming zoals genoemd in C1/4.4.2 Vc 2000. Echter, de rechtbank deelt het standpunt van verweerder dat deze gebeurtenissen voor eiser geen aanleiding voor vertrek zijn geweest nu hij, naar eigen zeggen, met zijn vriend na zijn vrijlating een handel in appels is begonnen in en vervolgens nog maandenlang in heeft verbleven. Verweerder heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

2.11 Eiser is van mening dat verweerder een categoriaal beschermingsbeleid dient te voeren inzake Nepal, gelet op de actuele slechte veiligheids- en mensenrechtensituatie. Verweerder heeft zich dienaangaande op het standpunt gesteld, onder verwijzing naar het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse zaken van 30 september 2005 (kenmerk: DPV/AM – 888416) inzake Nepal, dat hierin geen aanleiding wordt gezien tot het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid. Dit blijkt ook uit het Wijzigingsbesluit Vreemdelingen-circulaire 2006/4.

Reg.nr(s): AWB 06/36675

blad 5

In navolging van de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van 8 december 2005 (kenmerk 200507024/1), is de rechtbank van oordeel dat aan verweerder bij beantwoording van de vraag of een vreemdeling gelet op de algehele situatie in het land van herkomst voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 in aanmerking komt, een ruime beoordelingsmarge toekomt, waarvan de aanwending de toetsing in rechte slechts dan niet kan doorstaan, indien geoordeeld moet worden dat het besluit niet strookt met wettelijke voorschriften, dan wel verweerder bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen en gegeven de feitelijke grondslag ervan, niet in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen. Het is de taak van de rechter de beoordeling door verweerder, in overleg met de Tweede Kamer der Staten-Generaal, van de algehele situatie van het land van herkomst aan die maatstaven te toetsen.

Nu gebleken is dat op ambtelijk niveau regelmatig overleg plaatsvindt met het Ministerie van Buitenlandse Zaken over de situatie in Nepal en de meest recente ontwikkelingen daarin, heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat, hoewel recente ontwikkelingen niet geruststellend zijn, de veiligheidssituatie in Nepal niet zodanig in negatieve zin is veranderd, dat beleidsaanpassing noodzakelijk is.

Verweerder heeft eiser derhalve in redelijkheid een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 kunnen onthouden.

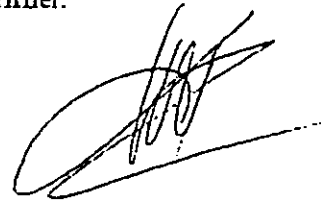
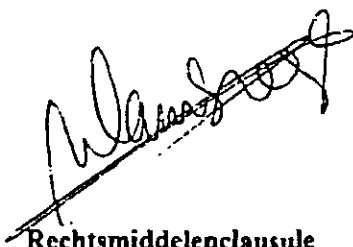
2.12 Op grond van het voorgaande zal het beroep ongegrond worden verklaard. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. M.L. Weerkamp en in het openbaar uitgesproken op 22 januari 2007, in tegenwoordigheid van mr. N.L. Lambregts-Brouwers, griffier.

Rechtsmiddelenclausule

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

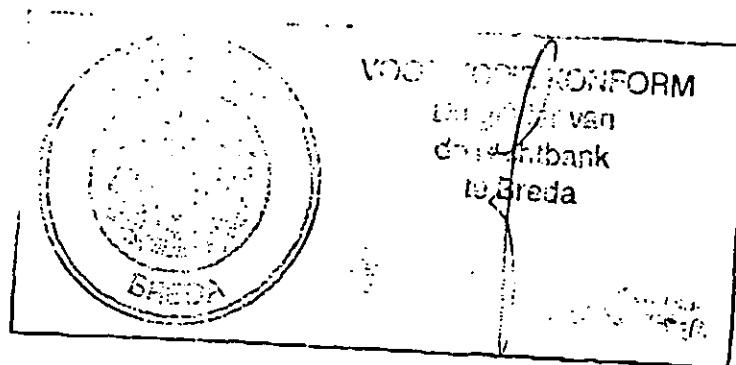
Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en

Reg.nr(s): AWB 06/36675

blad 6

moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger
beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie:
www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: 23 JAN 2007

LANGSTRAAT

ADVOCATEN

PER TELEFAX: 070-3651380

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGELANDEN	
20 FEB 2007	
ZAANKR.	
AAN:	V4
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Waalwijk, 20 februari 2007

partijen : / IND
betreft : hoger beroep
uw kenmerk :
ons kenmerk : 200610172

mr. R.C. van den Berg
mr. P.L.M. Stieger *
mr. T.C.F.M Vermeulen

Correspondentieadres:
Postbus 1023
5140 CA Waalwijk

Bezoekadres:
Burg. van der Klokkenlaan 21
Waalwijk

Tel.: 0416 - 34 99 74
Fax: 0416 - 34 73 08

* kantoorhoudende te Drunen

Geachte Voorzitter, geachte Griffier,

Hierbij stelt appelland, hoger beroep in, te dezer zake woonplaats kiezende op mijn kantooradres Burgemeester van der Klokkenlaan 21 te Waalwijk, waarvan ondergetekende stelt en verklaart door appelland tot het indienen van het onderhavige hoger beroepschrift bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn.

Het hoger beroep richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag zittingsplaats Breda (06/36675) van 22 januari 2007, verzonden op 23 januari 2007 waarbij het beroep asiel ongegrond is verklaard. (bijlage). Ter onderbouwing van zijn hoger beroep stelt appelland thans het navolgende.

GRIEVEN:

1. Appelland stelt in zijn eerste grief dat de rechtbank ten onrechte een belangrijke beroepsgrond onbesproken heeft gelaten. Appelland heeft aangevoerd in het beroepschrift en ter zitting dat de Minister bepaalde elementen (onder meer de wijze van verkrijging paspoort en uitreis en nadien ondervonden problemen door familie) en van zijn relaas die van doorslaggevend belang zijn voor de waardering van zijn relaas als niet geloofwaardigheid heeft getypeerd. Appelland stelt dat nu de rechtbank een cruciaal primair verweer onbesproken heeft gelaten er strijd is met artikel 8:69 lid 1 Awb. De uitspraak dient dan ook reeds om deze reden te worden vernietigd.

2. Appelland stelt als tweede grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat:

"De rechtbank is met verweerder van oordeel dat niet is gebleken dat eiser gegronde vrees voor vervolging heeft van de zijde van de autoriteiten. Hierbij is van belang dat eiser na een maand ondervraging op 6 december 2003 is vrijgelaten met een wekelijkse en later maandelijkse meldplicht. Eiser heeft, na gesteld, na zijn vrijlating geen persoonlijke problemen meer ondervonden van de autoriteiten. Daarentegen heeft eiser in juli/augustus 2004 een authentiek kunnen aanvragen en gekregen. Vervolgens is eiser zonder problemen met zijn eigen paspoort het land van herkomst uitgereisd, hetgeen er niet op duidt dat hij in de negatieve belangstelling van de autoriteiten staat."

LANGSTRAAT

ADVOCATEN

Appellant stelt dat de rechtbank in redelijkheid niet heeft kunnen overwegen dat er niet sprake is van vluchtelingschap. Hetgeen de rechtbank heeft overwogen doet geen recht aan zijn verklaringen. Het betreft een deels onjuiste en onvolledige weergave.

Appellant heeft onder meer – onbetwist – verklaard dat hij zich aan de opgelegde meldplicht heeft onttrokken alsook dat hij is ondergedoken in de hoofdstad . Appellant heeft derhalve niet gesteld dat hij geen problemen meer heeft ondervonden. Integendeel, zoals gesteld zijn er alleen maar problemen bijgekomen, de onttrekking aan de meldplicht en het feit dat zijn gezin uit het huis is gezet. Dat appellant hiermee persoonlijk zelf niet in aanraking met de autoriteiten is gekomen, zoals de rechtbank kennelijk redeneert, doet daar niet aan af. De rechtbank heeft tevens geen acht geslagen over de wijze waarop hij zijn paspoort heeft verkregen.

Appellant stelt dan ook met deze grief aannemelijk te hebben gemaakt dat de rechtbank van een onjuiste en onvolledige voorstelling van feiten is uitgegaan op grond waarvan de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat er niet sprake van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

3. In grief drie stelt appellant dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij geen gegronde vrees voor vervolging van de zijde van de Maoïsten heeft. Appellant is in het geheel niet probleemloos naar huis gekeerd. Appellant is gevlucht en heeft vervolgens ondergedoken in Kathmandu verbleven. De rechtbank heeft miskend dat appellant op grond van eigen veiligheid is ondergedoken. Ten onrechte is geen enkele waarde daaraan toegekend, terwijl de verklaringen van appellant aannemelijk worden geacht. Appellant heeft derhalve volop problemen ondervonden en heeft getracht vanuit een onderduiksituatie het land te ontvluchten.

Evenals ten aanzien van zijn vrees voor de autoriteiten van Nepal geldt ook hier dat de rechtbank zijn relaas op een onjuiste wijze heeft geïnterpreteerd en beoordeeld.

Hetgeen de rechtbank in dit verband heeft overwogen is dan ook niet voorzien van een draagkrachtige motivering.

4. In zijn volgende grief stelt appellant dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de Minister zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat hij niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op de b-grond van artikel 29 lid 1 Vw.

Ten onrechte overweegt de rechtbank in dit verband dat appellant er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat hij in de negatieve belangstelling van de autoriteiten staat.

Appellant heeft aantoonbaar en onbetwist in de negatieve belangstelling van beide actoren gestaan en staat dat nog steeds. Immers, appellant is door al de Nepalese autoriteiten mishandeld en staat door onttrekking aan de meldplicht nog steeds in de negatieve aandacht. Appellant staat te boek als voortvluchtig en vreest bij terugkeer wederom het slachtoffer te worden van een verboden behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Hoewel aangevoerd, is de rechtbank volledig aan dit betoog voorbij gegaan. De rechtbank heeft zich dan ook in redelijkheid niet op het standpunt kunnen stellen dat zich geen situatie als bedoeld in artikel 3 EVRM zal voordoen.

Tevens staat anders dan de rechtbank overweegt appellant wel degelijk in de negatieve belangstelling van de maoïsten. Ook hier geldt dat de rechtbank geen betekenis toekent aan het feit dat hij is ondergedoken in Kathmandu. Hierdoor kan appellant niet worden verweten dat niet gebleken zou zijn dat de maoïsten in Kathmandu naar hem op zoek zijn. Ook in het geval van de maoïsten dreigt bij uitzetting schending van artikel 3 EVRM. De rechtbank heeft dat miskend.

LANGSTRAAT

ADVOCATEN

5. In zijn vijfde grief stelt appellant dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de Minister hem een verblijfsvergunning op grond van het traumatabeleid heeft kunnen onthouden. Appellant stelt dat hetgeen de rechtbank overweegt in dit verband berust op een onjuiste interpretatie van zijn verklaringen.

Appellant heeft in de gronden van beroep en ter zitting (zie pleitnota) gemotiveerd uiteengezet dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van het traumatabeleid.

Appellant heeft ondergedoken geleefd in en niet probleemloos. Voorts heeft appellant betoogd dat hij binnen zes maanden is gevlucht en dat er niet slechts achtgeslagen behoort te worden op een handel in appels. Appellant heeft na zijn vrijlating verdere problemen ondervonden op grond waarvan hij is ondergedoken en gevlucht. Die eerdere geweldervaringen hebben zijn angst na zijn nieuwe problemen met de autoriteiten en de maoïsten geweldig doen toenemen en zijn aanleiding voor zijn vertrek uit Nepal geweest. Uit angst leefde appellant bovendien ondergedoken. Appellant is dan ook ten onrechte een verblijfsvergunning op de c-grond van artikel 29 lid 1 Vw onthouden.

6. Appellant stelt dat hetgeen de rechtbank heeft overwogen over zijn aanspraak op verlening van een verblijfsvergunning asiel op grond van categoriale bescherming niet aansluit op hetgeen door hem is aangevoerd. In de uitspraak staat onder 2.11 een algemene bouwsteen. Appellant heeft evenwel aangevoerd dat terwijl hij uit categoriaal beschermingswaardig gebied afkomstig is hem geen verblijfsalternatief is tegengeworpen. Appellant stelt dat in zijn geval er geen expliciet verblijfsalternatief is tegengeworpen door verweerder dit betekent dat hij kennelijk in aanmerking voor categoriale bescherming. Appellant stelt dan ook hetgeen de rechtbank heeft overwogen, gelet op hetgeen is aangevoerd, niet is voorzien van een draagkrachtige motivering.

7. Appellant stelt aannemelijk te hebben gemaakt dat de rechtbank op grond van bovenstaande grieven in redelijkheid niet tot het oordeel heeft kunnen komen dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat hij niet in aanmerking komt voor toelating op één van de gronden van artikel 29, eerste lid, Vw 2000 en dat om die reden het beroep ongegrond zou moeten worden verklaard.

REDENEN WAAROM: appellant zich tot u wendt met het verzoek zijn hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage – zittingsplaats Breda te vernietigen, het besluit van 6 juli 2006 te vernietigen alsook verweerder in de proceskosten te veroordelen.

Hoogachtend,

R.C. van den Berg